

— Hvarför frågar du så, mor lilla? sade Elin.

— Jo, för du har varit orolig som ett qvick-silfver, och kastat dig i sömnen.

— Jaså, ja, jag drömde att en stor hund bet mig i benet och blodet ville aldrig stanna, sade Elin.

— Usch då, mitt kära barn, det är nog bra att drömma om hundar, men inte om hundar som bitas, för då händer det alltid någonting som inte blir bra, spådde mor Anna, som hade drömboken på sina fem fingrar, lika bra som katekesen, sen många år.

— Det är bestämdt skrock mor lilla, för inte kan det göra någonting, hvad man drömmer.

— Säg inte så mitt barn. Drömmen är af stor betydelse, det slår aldrig felt. Jag vet det med mig sjelf. Ack, ja gunås, det är visst säkert, min lilla Elin, suckade mor Anna, under det hon bjöd sin ögonsten kaffe på sängen.

— Hvarför suckar du, mor. Har du drömt någonting styggt som sedan slagit in.

— Ja, det har jag, och det är ett minne som jag aldrig glömmmer. Men det är nu mycket länge sedan.

— Tala om det för mig, lilla mor, tala om det för mig, bad Elin, mycket nyfiken att få veta hvad mor Anna egentligen gömde i hjertekammarn.

— Jag vet icke, om det är rätt af mig att tala om det för dig. Den gode guden skall kanske misstycka, om jag på något vis oroar ditt rena oförderfvade sinne, sade mor Anna med högtidlig stämma.

— Nej, nej, mor, du måste tala om det, bad Elin ännu ifrigare.

Mor Anna satte sig vid sängkanten och gjorde sin dotter sällskap med att dricka kaffe.

— Jo, det är när man är ung, som man drömer så mycket, började hon, som flicka hade jag så underliga saker för mig i sömnen. Än tyckte jag

mig flyga, flyga högt öfver jorden, än simma långt, långt ut i halvet, när det stormade och brusade som mest. Än satt jag nöjd hemma i vår stuga och lekte med katten, än gungade jag i höet ute på logen, ja, det var så många märkvärdiga syner, jag hade i sömnen. Men så var det en gång, och jag glömmet aldrig den drömmen. Jag tyckte, att jag gick ute på en stor och vacker äng och plockade blommor. Der fans så mycket vackra blommor, att inte ens hälften fins ute på Rosendal. Och solen sken, och fåglarne qvittrade och det var så skönt rundt omkring mig. Jag kom då fram till en buske, öfversållad med de vackraste röda rosor, som glänste så vackert i solljuset.

— Nå, men det var ju en vacker dröm, mamma lilla, så skulle jag alltid vilja drömma.

— Vänta mitt barn, vänta, ska du höra slutet.

Elin såg sin moder rakt in i ögonen, och påminde i sitt hvita nattlinne och sina svallande lockar om en Rafaels madonna.

— Jag kände mig för ögonblicket mycket lycklig, mitt barn, och jag tyckte ingenting fattades mig, när jag räckte ut handen för att bryta en af de skönaste rosorna från busken. Men i detsamma jag bröt den, stack en förskräcklig huggorm ut sitt hufvud genom löfverket och bet mig i handen. Jag darrade i hela kroppen, så att jag vaknade.

— Hu då, så otäckt, sade Elin med en missbelåten ryckning på sina mjellhvita skuldror.

— Ja, den drömmen glömmet jag aldrig, hur gammal jag än blir, försäkrade mor Anna eftertryckligt i det hon tog sin lilla påtår, som hon efter vanan "drack på bit".

— Nå slog den fula drömmen in, mor lilla, blef du någon gång biten af en orm? frågade Elin.

— Mitt barn, den fula drömmen slog in, men

jag blef inte biten af någon orm, utan der kom det som värre var.

— Hvad då mor?

— Jo, du lofvar ju, min lilla Elin, att förstå din mor rätt. Du är nu så gammal att du bör kunna fatta. Jag har många gånger tänkt tala med dig om vissa ömtåliga saker, men jag har alltid dragit mig. Nu skall jag med den gode Gudens vilja öppna mitt hjerta för dig.

— Tala, tala, bad Elin.

— Jag var ung och oerfaren. Lifvet lekte för mig. Jag trodde inte att det fans annat än solsken och rosor. Så kom der i min väg en ung man, som gjorde mig underlig till mods. Blodet kokade uti mig när jag såg honom, och jag visste icke rätt hvad jag ville. Han hviskade så många fagra ord i mina öron, och jag tyckte mig vara i ett paradiset — just ett sådant som jag kort förut sett i drömmen.

— Nå, men du var då verkligt lycklig, mamma?

— Ja, som jag säger, öfverlycklig, dock . . . här stannade mor Anna med en djup suck.

— Säg ut, jag vill så gerna höra allt, allt.

— Då kom ormen fram. Den mannen som jag älskade begagnade sig af min svaghet. Han tryckte mig i sina armar. Han gjorde med mig hvad han ville. Jag var en leksak i hans händer. Jag var en svag kvinna med för mycket af hvad man kallar känsla. Jag föll ett offer för hans orena och syndiga lusta. Gud vare mig misskundsam och nådig! Och denne man fortfor mor Anna i långsam ton . . .

— Hvem var han? frågade Elin.

— Din far, mitt barn, sade mor Anna. Men jag älskar dig därför lika högt, ja, kanske högre. Se på mig och säg att nu inte blir ledsen eller ond. Det skulle göra mig mycket ondt.

— Visst icke, lilla mamma, sade Elin, visst var det synd om dig, men när du rätt tänker på saken, var ju ingen fara skedd.

— Hvad säger du? Ingen fara. Mitt namn var ju fläckadt till evig tid, och skulle ju ha förblifvit det, om icke din faders bror haft förbarmande med mig, och gjort mig till sin äkta maka och upptagit dig Elin, just dig som eget äkta barn.

Elin såg alltmer förvånad och frågande ut.

Aldrig hade hon hört detta förut.

— Du sade *äkta* barn, mamma, fins det då några barn som *inte* äro äkta? frågade hon derpå funder-samt.

— Ja, ja men, det finnes äfven oäkta barn, det vet du väl.

— Ja, men jag förstår inte hur det är möjligt.

— Jo, endast de barn, som födas inom det af Gud stiftade äktenskapet, äro äkta . . . alla andra oäkta.

— Men kan då verkligen Gud skapa någonting oäkta?

Mor Anna teg några sekunder, men svarade derpå:

— Nej, det kan han inte, utan det är satans verk dessa oäkta barn.

— Och jag skulle då vara ett oäkta barn. Nej, nej, det är inte sanning, mamma. Jag vill icke höra talas derom! Jag är lika äkta som någon, och du är min egen älskade mor.

Dessa ord yttrade Elin med mycken öfvertygelse och djup känsla.

— Nu vet du allt. Nu känner du den sorg jag burit på, alltsedan du skådade dagens ljus. Jag känner en lättnad i bröstet. Ack, huru många gånger har jag icke tänkt berätta dig denna historia. Det har icke blifvit af. Men nu har jag gjort det, på det

att du sjelf må akta dig för den orm, som så ofta ligger gömd bland rosorna. Der har du nu drömmen och dess betydelse. Säg Elin har du förstätt mig?

— Ja, min mor, hvarje ord har jag förstätt.

— Må Gud skydda och välsigna dig! Glöm icke att drömmen har sin betydelse. Vakta dig barn. Verlden är dålig. Det är icke guld allt som glimmar. Rätt som man tror sig ha det som bäst, så störtar man ner i en afgrund, ur hvilken man aldrig kommer. En ung flicka kan aldrig vara nog försigtig. Hon bör omgifva sig med ett ogenomträngligt jerngaller; hon måste vara döf för hvarje smicker och endast i Herrauom söka den tröst som hon så väl behöfver.

— Men om hon är svag af naturen . . . alldeles som du moder, förlåter icke Gud henne då, om hon syndar? frågade Elin.

— Jo, det gör han, för han är god, men man måste dock akta sig för verdens lustar. Allting ser så rosigt ut, men tro mig, min lilla Elin, der fins taggar som stinga. Så sägande lemnade mor Anna kammaren, sedan hon först tagit ett moderligt farväl af Elin.

Elin var nu åter allena.

Hon tänkte, under det hon klädde sig, än på Alfred Gran och än på den fine prestmannen, hvilka begge föreföllo henne vara mycket behagliga personer.

Men männe inte ormen kunde vara framme här?

Mor Anna hade ju gifvit henne så många vackra förmaningar.

Hon hade öppnat hela sitt hjerta för Elin.

Och, när Elin nu tänkte på att hon, just hon sjelf, var ett oäkta barn, då kände hon sig för ett ögonblick underlig till mods . . . Men stunden derpå tycktes hon åter hafva klart för sig att Gud omöjligt kan skapa några oäkta barn.

Fram på förmiddagen, sedan Elin städat i vicomstens våning, knackade det åter sakta på dörren till den lilla kammaren i vindsvåningen vid Lilla Nygatan.

Elin gick och öppnade.

Alfred Gran stod derutanför och frågade med en vänlig helsning, om han fick stiga in.

Elin visste till en början icke hvad hon skulle svara.

— Är Elin's mor hemma? frågade Alfred Gran och lät sin blick flyga öfver rummet.

— Nej, jag är ensam, som herr Gran ser, sade flickan och drog sig blygsamt tillbaka, lemnande inträde för den unge mannen.

Alfred Gran lade ifrån sig ett stort paket, som han burit under armen och satte sig derpå i soffan.

— Jag antar att Elin håller sitt löfte, sade han frågande.

— Jag bryter aldrig mina löften, försäkrade Elin, åtminstone vill jag icke göra det, om det är mig möjligt att hålla dem.

— Jag trodde äfven så. Elin följer då med på maskraden i afton?

Elin förblef tyst.

Mor Annas ord genljödo ännu i hennes öron, och hon såg till en början liksom lite rädd ut för att svara.

— Elin följer väl med? frågade Alfred Gran, i det han steg upp och fattade hennes hand.

— Ja, jag har ju lofvat, sade hon derpå med beslutsamhet, jag följer med, och herr Gran lofvar att intet farligt händer mig och att framför allt inte min mor får någon nys om saken.

— Allt det der behöfver inte oroa Elin, men kalla mig inte herr Gran, utan säg Alfred, som jag en gång bedt om.

— Alfred, sade Elin.

— Ack, Elin, det låter så kärt det lilla ordet. Se här, sade den unge affärsmannen i det han vecklade upp det paket han medfördt, se här har jag en riktigt stilig kostym till Elin. Jag vill hoppas att den skall passa förträffligt. Men skulle så inte vara fallet, får jag byta om på kostymmagasinet.

Alfred Gran framtog nu ett par skära trikåer, ett par ljusblå sammetspuffar och en liten sidenkappa af samma färg; en slags baret med svajande plym och diverse andra tillbehör till den nätta pagedräkten.

— Ah, så förtjusande vackert, utbrast Elin, som efter hvartannat noga vände och skärskådade de lysande persedlarne. Baretten med den hvita plymen utgjorde synbarligen hennes största förtjusning, ty hon satte den genast öfver sina ljusa lockar och såg med verklig ifver efter i spegeln, huru det såg ut. Och hon smålog belåten.

— Ja, denna kostym var den mest smakfulla som jag kunde komma öfver, och var viss om att Elin gör stormande lycka uti den.

— Jag tror Alfred, sade hon, nu riktigt jag längtar att få komma med på maskraden. Ack, hvad det skall bli roligt.

— Ja, vi ska, ha det guddomligt festligt, försäkrade Alfred Gran.

— Hvilken tid kommer Alfred och hemtar mig? frågade hon.

— Klockan på slaget half sju har jag beställt släda hos Julin, och den håller då här nere vid porten.

— Nej, för all del, det törs vi inte, sade Elin.

— Nå efter som Elin vill, så kan vi ju stanna ett par portar härifrån.

— Ja, det är alldeles tvunget, sade Elin, annars skulle lätt någon få se oss, Alfred förstår hvad jag menar.

— Mer än väl. Elin's vilja är min lag, försäkrade den unge mannen i det han passioneradt slog sin arm om den unga flickans midja.

Detta tag afböjde Elin mycket svagt, men utan att hon visste det, brann en lätt kyss på hennes läppar.

Några minuter senare var Alfred Gran försvunnen och Elin's första omsorg blef nu att profva den eleganta kostymen, som på aftonen skulle låta hennes gestalt framstå i all sin tjusande skönhet bland det brokiga hvimlet deruppe i glädjetemplet på söder.

Hon iklädde sig med märkvärdig säkerhet de för henne så ovanliga plaggen.

När hon såg de skära trikåerna omsluta sina vador och lår flög en lätt rodnad omedvetet öfver hennes ansigte.

Hon fann sjelf behag uti att betrakta sin kropp, hvad skulle då icke andra göra?

Hon skulle blifva beundrad och fjäsad . . . och . . . derät gladde hon sig i sitt innersta.

Dock föresatte hon sig att icke glömma sin meders råd.

Jag skall nog gifva akt på mig sjelf, tänkte Elin, ingen skall komma mig nära.

Inom kort var hon från topp till tå iklädd den lätta och eleganta drägten, och hon syntes nu vara nära att krypa in i den spegel som återgaf hennes bild.

Medgifvas måste äfven att hon var öfverdådigt smånäpen i sin kostym. Hon skulle med heder kunnat debutera i hvilken operett som helst.

Elin vände sig gång efter annat framför spegeln, dervid med handen ofta strykande de skära trikåerna, som sutto spända öfver det mjuka hullet.

Ju mer hon betraktade sin bild, desto mer beundrade hon sig sjelf.

Men just som hon var försjunken i sin sjelfför-
gudning, knackade det på dörren.

Elin ryckte hastigt till.

Hon gick med ljudlösa steg till dörren och lyss-
nade.

Hon såg mycket rädd ut, och hennes kropp dar-
rade.

Skulle någon komma och öfverraska henne, då
hon var klädd i en sådan kostym?

Tänk om det möjligen kunde vara mor Anna,
som hade något oförutsedt ärende till hemmet.

Hvad i all verlden skulle Elin då taga sig till?

Hon lugnade sig dock vid tanken på att mor
Anna omöjligen kunde lemna köket på Mosebacke, så-
vida hon nemligen icke hade blifvit hastigt sjuk och
något dylikt hade aldrig händt förut, oaktadt mor
Anna höll i från morgon till sent på natten.

Men hvem kunde det då vara. Kanske Alfred
Gran som kom tillbaka, eller kanske någon annan.

Ett ögonblick rådgjorde hon med sig sjelf, huru-
vida det var rådligt att öppna.

Det knackade åter på dörren.

Elin syntes dock hafva tagit sitt parti.

Med otrolig hastighet afklädde hon sig den ele-
ganta kostymen — det vill säga med undantag af de
skära trikåerna, som omslöt hennes fylliga ben, och
kastade på sig sin klädning.

Sedan hon undångömt de granna klädespersed-
larne och flyktigt mönstrat sig i spegeln, öppnade hon
med glad uppsyn dörren.

Beskrif hennes förvåning, då hon åter framför
sig såg pastor A., den varmblodige själasörjaren, som
blickat så underligt på henne och som kysst henne
så eldigt.

— Ah, herr pastorn, sade Elin.

— Just jag, mitt vackra barn, inföll prestmannen, som genast trädde öfver tröskeln i det han med en siratlig bugning räckte henne handen.

— Herr pastorn gör sig besvär, sade Elin.

— Kärt besvär, ljödo prestmannens ord, under det han tryckte den unga flickans hand mellan sina.

— Men hvad du ser varm och orolig ut mitt barn, tillade han derpå och såg forskande på den unga flickan.

— Ack, herr pastor, jag har legat och sofvit en lång stund och utaf sömnen blir jag alltid så röd i ansigtet. Förlåt mig att jag ej genast öppnade.

Pastor A. såg skarpt på Elin, liksom sökte han med sin blick genomborra hennes sköna varelse, för att spörja hvad som fans derinom, hemligheterna som slumrade i hennes knoppiga barn.

Elin ansträngde sig synbarligen för att ej förråda sina planer och känslor.

— Elin, sade presten, i det han tog ett litet etui ur fickan, jag köpte i dag en liten sak, som jag tänkte förära dig till minne af mig. Då nattvards-skolan är slut och du kommer ut i den stora världen, skall detta lilla kors alltid påminna dig om den man som vill dig allt möjligt godt, fortsatte pastor A. derpå, i det han visade Elin ett det allra sötaste lilla guldkors, som hvilade på etuiets röda sidendyna.

— Herr pastor, stammade Elin, med blicken oafvändt riktad på det vackra guldkorset, som presten qvarhöll i sin hand, liksom ett lockbete för henne att komma närmare.

— Du nekar icke att emottaga och bära denna klenod, mitt vackra barn. Kom närmare och se inte förlägen ut. Hvad jag ger dig är af godt hjerta, var viss derpå.

— Ni är alltför god emot mig.

Vid dessa ord tog Elin guldkorset, pastorn slog

härvid armen om hennes midja och tryckte henne ned på sitt knä.

Och der förblef Elin sittande med korset mellan sina händer och blicken alltjemt liksom stirrande på glansen från det röda guldets.

Pastorn lät den jungfruliga varelsen lätt gunga på sina knän, och det dröjde icke länge förrän Elin lilla hufvud åter hvilade mot prestmannens skuldra och han i sin ordning plockade kyssar från rosiga barnaläppar, ty huru fyllig Elin än syntes, så var hon dock till åren ett barn.

Och så sutto de båda en half timma, hvarefter prestmannen åter aflägsnade sig.

— Hvad kunde väl pastor A. mena med dessa sina besök och med guldkorset? undrade Elin, men slog bort dessa funderingar, när hon åter tänkte på aftonens tillställning.

Hon påtog åter den eleganta kostymen, sträckte ut sig i soffan och föll i en lätt slummer.

När hon åter vaknade var klockan redan sex, och tiden för maskeradbesöket i rippet inne.

Elin såg på guldkorset som hon hängt vid sin barm, det var så innerligt sött, och hon såg på den stiliga kostymen . . . den satt så innerligt väl.

Just som Elin gick der och ordnade med sig sjelf, hördes lätta steg i trappan.

— Det är bestämdt Alfred, tänkte Elin för sig sjelf, i det hon modigt öppnade.

Med fasa ryggade hon tillbaka.

Framför henne stod en lutad gråhårsman med bistra drag och försedd med en väldig knölpåk.

— God afton, mumlade den gamle med ett eget tonfall i rösten, men när han såg Elin mycket för-

bryllad, rätade han ut sin gestalt och sade glädt: god afton, lilla Elin.

— Alfred, se Alfred, utropade Elin, i det hon bjöd honom stiga in.

— Ja, ser du, lilla kära Elin, jag tyckte det var roligt att spela en liten komedi med dig. Du blef väl icke ond för det. Men hvad du är förtjusande söt i den der kostymen, sade Alfred Gran, som alltsedan sitt inträde girigt låtit sin blick suga sig fast vid Elins rika former.

— Roligt att Alfred finner mig treflig, sade Elin.

— Hur skulle jag kunna annat. Allting klär en skönhet för resten. Men, min raraste lilla Elin, kila nu på. Som du ser, är också jag klädd till maskeraden. Slädan väntar dernere.

— Jaså, jag är färdig, som Alfred ser. Men hvarför en så ful kostym? frågade Elin sin kavaljer, under det att hon betraktade honom noga.

— Jo, jag klädde mig i den här antika skruden blott för att kunna vara mera ogenerad. Man skall helt visst tro mig vara en gammal man. Och jag kan följaktligen med mera säkerhet uppträda vid Elins sida. Du är så förtjusande söt, att troligen alla bälens riddare förgapa sig i dig, var viss om det. Men jag skall nog vara på min vakt och hålla dem på vederbörligt afstånd.

— Äh, var icke orolig, jag redar mig nog, försäkrade Elin.

— Lita inte för mycket på dig sjelf. Det är skadligt för unga flickor.

— Ska vi fara nu? frågade Elin lätt afbrytande Alfred Gran.

— Ja, med samma, slädan väntar ett litet stycke härifrån. Tag på dig väl, för det är sannerligen ingen värme ute.

— Var lugn, snälla Alfred, jag skall vira om

mig, så ingen människa skall kunna upptäcka om jag är fågel eller fisk.

Så sägande framtog Elin en fotsid kappa med pelsbräm, en present som mor Anna fått af en kommerserådinna på norr, hvilken ofta välvilligt nog förärade henne ett eller annat aflagdt plagg.

— Se på den här, sade Elin, den tror jag räcker till.

— Förträffligt, tyckte Alfred Gran och var behjplig med att svepa in den unga flickans smäckra gestalt i detta solida omhölje.

Snart såg man inte ett drag af den stilige pagen, endast en liten nästipp, ett par blommiga kinder och ett strålände ögonpar, banade sig väg fram genom drägten och uppfyllde alltjemt Alfred Gran med de största förhoppningar om en riktig glad maskis-afton.

— Vi kunna då säkert vara tillbaka här före kl. 12 i natt? sporde Elin med säker stämma.

— Ja, naturligtvis, vi måste vara det, försäkrade den unge mannen, tilläggande: — hur skulle Elin kunna tänka sig att jag vill narras en sådan sak och ställa dig illa ut.

— Alfred vet att jag i sådant fall blir olycklig.

— Kom och var lycklig, sade Alfred, i det han sköt den unga flickan framför sig mot dörren.

Och nästa minut var vindskupan vid lilla Nygatan mörk och tom

— — — — —
På Mosebacke gick det som vanligt lustigt till.

Den ena droskan och slädan efter den andra stannade utanför ingången.

Väl ombonade damer och herrar hoppade ur och förpassade sig hastigt till nedre salongen, der slaget skulle stå, der offer skulle skördas.

Salongen var rikt upplyst och dekorerad, och samlingen af de många olika maskerna blef hvar stund brokigare.

Man såg en profkarta på alla möjliga färger och figurer.

I ett hörn stodo fyra smånätta blomsterflickor, ifrigt uppmärksammade af en galant sjöman, som slog sina lofvar i deras farvatten.

— Vältacklade små sockerskutor, var det smeknamn han tilldelade dem.

— Försök inte. Ingen af oss är född i vattumannen, det ska' jag berätta, försäkrade näbbigt den ena af flickorna, i det hon helt lätt nöp den frispråhige Neptunisonen i armen.

— Nyp hon, min trissa, sa' sjömannen, mina armar hålla att ta' i, men får jag inte bjuda damerna ett glas vin, frågade han derefter, i det han sakta gnolade:

“Fastän sjöman hatar jag vatten,
älskar hellre drufvans must.“

— Vi, tacka, svarade de fyra flickorna och försvunno hastigt i ett af smårummen, der sjömannen fick sin bågare vederbörligen kredensad.

I ett annat hörn af salongen finna vi en sotarmurre och en bagare högljudt samspråkande.

— Det ser rasande mörkt ut nu för tiden, sa' sotarn, tiderna äro så dåliga och det är ingen lätt sak att komma sig upp här i världen. Derfor så behöfver man ibland en högre lyftning. Usch, hvad här ska festas i qväll.

— Du pratar om dåliga tider, du som aldrig behöfver tänka på sådant skräp. En annan sak är det med mej, jag skall mätta så många hungriga munnar hvar enda dag.

— Basch, du smäller ihop en kaka, der hålet är så stort att man inte ser till något annat, och så tar du bra betalt för smörjan, sa' sotarn.

— Hut, din svarta kanalje, här ska bli andra bullar, om du inte tiger.

— Slå inte dit, sa' sotarn, för då ger jag dig svart på hvitt att vi ä' qvitt. Men inte ska vi bråka nu. Låt oss i stället ta en liten afsvalare. När dansen börjar, så råkar man lätt i eld och lågor, du förstår.

— Du sad'et, sa' bagarn, och så gick det svarta och hvita paret arm i arm in för att tömma ett par flaskor S:t Eriks öl.

Flera medeltidsriddare voro till finnandes i salongen, bland dem en ung man med nobel hållning och elastisk gång, hvilken äfven strax syntes tilldraga sig samtliga damernss uppmärksamhet.

Ett svall af bruna lockar böljade under den bredskygga hatten öfver hans rika drägt, och mången tärna var icke lite nyfiken att se dragen under den röda sidenmasken, som dolde hans anlete.

Flera clowner dansade gestikulerande omkring, förande nojs med bland annat en synnerligen lyckad representant för frälsningsarmén.

Denna senare uppenbarade sig i skepnaden af en utmagrad, tandlös och gräsligt ful käring, som i sin suffetthatt och med en bok i handen ströfvade omkring och bjöd ut frälsning till hvilken som kom i hennes väg.

En krithvit pjerrot, hade åtskilligt att beställa med en jesuit, och goodtemplarismen hade också sin representant i en Högst Värdig Öfvetstetemplare, som till hufvudbonad bar en afbildning af en kolossal vattenledningscistern.

Mot goodtemplaren visade man den mest utsökta gästfrihet, ty hvart han kom så hördes det: behagar

han ett glas punsch, en halvva öl, eller kanske en stor sup?

Och goodtemplaren drack som en borstbindare, utan att falla ur rollen, så innerligt belåten med sin briljanta idé att hafva tagit en sådan mask och dy-medelst beredt sig den beqvämaste snålskjuts under aftonens lopp.

Åtskilliga frackklädda herrar i storm, börja nu uppenbara sig. Deras enda mask består i en väldig lösnäsa eller lösmustasch.

Men se der i venstra sidorummet, ett par figurer, som ovilkorligen måste ådraga sig vår uppmärksamhet.

I soffan sitter ett korpulent fruntimmer i svart sidenklädning, rikt besatt med perlor, och bredvid henne står en smidig Mefisto-typ, i den traditionella dräkt, som hvar man känner.

Den tjocka damen, som, att döma af alla tecken, tyckes vara till åren kommen, bär svart mask för ansigtet och samspråkar hemlighetsfullt med sin rödbente kavaljer.

— Du är då säker på att hon kommer hit i afton? hörs hon fråga.

— Fullkomligt säker, Gran för henne med sig hit.

— Men hur har du kunnat lukta reda på det?

— Åh ingenting i världen är lättare. Du vet ju att jag tills nu varit anställd hos samma firma som herr Gran. Det är just denne usling som var orsaken till att jag miste min plats. Men jag skall hämnas, Herr Gran var nog dum att i ett ögonblick af glad sinnesstämning anförtro mig att han hade en liten dufva oplockad deruppe i vindskupan i samma hus som kontoret är. Jag hade flera gånger sett den unga flickan i trapporna, och jag kan icke neka till att Gran har god smak.

— Han talade då äfven om maskeraden? frågade

den tjocka damen, under det hon kokett svängde sin stora solfjäder.

— Ja visst, han var inte lite' morsk öfver att den lilla stiliga tösen lofvat följa med till Mosebacke — detta oakadt hennes egen mamma hjälper till i herr Mellgrens kök och lätt kunde känna igen henne.

— Ah, utbrast den tjocka damen, hennes mor är här i närheten. Men att flickan då vågar . . .

— Ja, hon förlitar sig på att icke blifva igenkänd, kan jag tänka, ty annars vågade hon sig sannerligen inte hit. Hennes gamla mor lär vara en riktig sirapsskyrka, fast hon inte tillhör frälsningsarmén.

— Godt, om vi skola kunna uträtta någonting här i afton, så måste det gå med största försigtighet. Vi skola arbeta långsamt men säkert.

— Lita på mig. Befall och jag lyder, förtjusande Caroline, sade Mefistofiguren, i det han gjorde en siratlig bugning och en gest med handen, tilläggande derpå: det är inte utan att äfven jag är smått betagen i flickan.

— Asch, hvad pratar du? afbröt honom den tjocka damen och lossade så mycket på den svarta masken, att man mycket väl kunde skönja ett drag af missnöje öfver hennes karminröda läppar.

— Jo, flickan ser t—n så piffig ut, försäkrade rödbeningen.

— Så mycket bättre . . . Hon är ett oskattbart villebråd för oss. Man skriker så horribelt om dåliga tider, men hur ondt det än är om pengar, så nog vet jag att unga vackra flickor betalas bra. Ja, de gå åt som smör i solsken, och plånböckerna stå på vid gafvel, när det vill sig riktigt.

— Det är sannt, intygade rödbeningen, kjortelvägen är den säkraste och bästa af alla vägar. Och jag vill se den Adams son, som icke låter bedåra sig

af en ung skön qvinna. Der det fins vackra flickor, der fins det pengar.

— Riktigt, men säg mig nu, vet du hurudan kostym det värda paret bär? frågade den tjocka damen derpå, ifrigt spejande utåt stora danssalongen, der de lysande maskerna blandade sig om hvarandra.

— Nej, se det är just ett litet aber, att jag inte fått nys derom.

— Nå, men hur i all världen vill du då att vi ska kunna få tag i dem?

— Åhjo, jag förlitar mig på mina goda ögon. Helt säkert skall jag snart få reda på herrskapet, så vida de nemligen inte äro allt för mycket oigenkänliga.

— Var viss om att de gjort hvad de kunnat. Jag anar nästan att flickungen helt enkelt bär svart domino, för att vara mindre observerad. Inte har hon väl varit så oklok och tagit en mer lysande och extravagant dräkt, då hon är så godt som piskad att behålla sitt absoluta inkognito — eller hvad tror du Pelle, undrade den tjocka damen, i det hon alltjemt blickade ut i danssalongen.

— Beror alldeles på hur Gran velat haft det. Hon är ju bara barnet, och hon vet kanske knappast hvad som menas med en maskerad. Derfor har hon med all säkerhet blindt rättat sig efter sin kavaljer. Emellertid skall jag icke låta en sekund gå mig ur händerna att upptäcka dem. Jag tror mig kunna igenkänna Gran, om icke på annat, så åtminstone på gången och dansen. Jag lemnar dig ett ögonblick. Låt mig operera på egen hand. Kom blott ihåg att vi dansa första frunçaisen tillsammans, så sägande lemnade rödbeningen sin förtrogna och gick ut i salongen.

Musiken spelade nu upp till första vals, och inom några få sekunder var dansen i full gång.

Nya balgäster anlände alltjemt, och inom kort

blef det trångt nog om saligheten, synnerligast i smårummen, der man mellan hvarje uppehåll i dansen föredrog att slå sig ner och kuttra bort en stund på tu man hand med sin sköna danserska.

Just i detsamma som valsen slutade, syntes tvänne figurer hastigt inträda på högra läktaren, från hvilken en trappa ledde ner i balsalongen.

Det var mor Annas dotter, den fagra Elin, som i sin näpna pagekostym gjorde första debuten på en muffbal.

Frågande och orolig blickade hennes klara ögon fram under masken, när hon följde af Gran, kommit ner för trappan och nu fann sig försatt midt uti den värld, som i tankarne hägrat så tjugig för henne.

Gran företedde en så skröplig gestalt att inte mången skulle i denne linkande, böjda "gubbgestalt" igenkänna den spänstige och lefnadsfriske ungersvennen.

Elin, som strax vid sitt inträde ådrog sig de kringståendes synnerliga uppmärksamhet, fann sig till en början föranledd att, ovan som hon var vid dylika tillställningar, draga sig undan till ett af smårummen, dit Alfred Gran i all skyndsamhet requirerade en halfva punsch.

— Du får inte vara blyg här, sade Grau halfhögt till henne, det duger inte lilla Elin, allrahelst när man bär en sådan kostym som du.

— Jag råår inte för att balen på mig gör ett underligt intryck. Alfred får förlåta . . .

— Men hvad menar du. Det var ju du som var så road af att dansa, och som längtat mycket efter att få komma hit. Inget pjåsk nu, lilla förtrolande page, utan se glad ut.

— Ja visst är jag glad, riktigt glad, Gud hvad det skall bli roligt att dansa, tillade Elin derpå, lik-

som elektriserad af de lekande och smekande ord Alfred Gran tillhviskade henne.

— Nu börjar polkan. Får jag lof? sade Alfred Gran, i det han bjöd henne sin arm, det kanske ser lite tokigt ut att att en gammal stofil som jag försöker röra benen efter musik, men på en maskerad går allting an. Ju galnare ju bättre.

Elin följde honom med lätta steg.

Snart svängde de båda omkring i en yrande polka, och Alfred Gran gjorde all heder som dansör åt den skröpliga mask han bar.

Underliga känslor bemäktigade sig Elin's själ.

Aldrig hade hon dansat så förut. Aldrig hade hon med sådan värme blifvit tryckt till ett manligt bröst under tonerna af en sprittande polka.

När hon efter dansens slut återvände med Alfred Gran in i det lilla rummet, kunde hon ej afhålla sig från att utbrista:

— En förtjusande polka. Ack, hvad det är roligt att dansa!

— Ja, guddomligt, hviskade Gran, i det han pressade den lilla pagens arm till sin sida.

— Såg du den der konstiga figuren som betraktade oss så noga? sporde hon derpå, sedan hon intagit sin gamla plats.

— Hvilken menar du?

— Den der länge herrn i röda trikåerna?

— Du menar Mefistofiguren? Jo visst, men det är ju vanligt att man blir begäpad på en maskerad. Det hör till pjesen. Och att herrarne förgäpa sig i dig lilla Elin, det undrar jag visst inte på.

— Ja, det må vara, men tänk om den der herrn är någon, som känt igen oss . . . eller dig . . .

— Omöjligt, försäkrade Gran, ingen dödlig kan kika genom våra masker.

— Ja, men om så vore . . .

— Så betyder det minus, blott inte din mor får reda på någonting.

Huru Elin funderade, måste hon dock erkänna att Alfred Gran hade rätt.

Sjelf var hon en oansenlig och obekant flicka, den der ingen gerna kunde fästa sig vid. Alfred deremot hade en massa bekantskaper. Äfven om hon nu skulle blifva igenkänd, så hade väl hon ingenting att förlora derpå.

— Skål! Drick lite' punsch och vatten, sade Alfred, det svalkar och käns så skönt, liten Elin.

Elin förde glaset till sina läppar och insöp begärligt den svala vätskan.

— Nå, hvad tycker du om maskeraden? Här är lif på Mosebacke, det vill jag lofva. Men nu ska vi inte sitta här och öda bort tiden; vi ska' se oss omkring, sade Alfred Gran, i det han åter tog den unga flickans arm och förde henne ut i danssalongen, utan att afvakta hennes svar.

Hon följde honom utan motvilja.

Det värda paret blandade sig snart med den brokiga samlingen och Elin var idel öga och öra för hvad hon såg och hörde.

— En så innerligt liten pikant page, voro de ord, som Elin hörde någon hviska i närheten.

Och när hon vände sig om, såg hon Mefistofiguren göra den mest artiga bugning inför henne.

Alfred Gran, som äfven hört komplimangen, föll icke ur sin roll, utan behöll fattningen med god smak.

— Jaså, ni tycker om min lilla skyddsling, harklade han skämtande, nå, det roar mig. Jag har nu varit guvernör för en hel massa slynglar, både japanesiska och kinesiska, men tacksammare elev än min lille Paldemar, har jag aldrig haft. Han tillhör icke sedlighetskomitén, men är lika kysk, han har aldrig

besökt gymnastiska centralinstitutet, men är lika rak i ryggen . . . se sjelf!

— Ja, jag beundrar allt, allt, sade Mefistofiguren med samma artiga bugning.

Elin kände sig icke lite brydd, men sökte dölja sin förlägenhet.

Mefistofiguren gjorde trots alla granna fraser och siratliga bugningar icke något synnerligen godt intryck på henne.

Men han var ju i alla fall ridderlig nog, och då Alfred Gran fann skäligt ge sig i samtal med den okände, ville icke Elin på minsta vis protestera.

På maskeraden behöfdes ju inga presentationer, det hade hon väl reda på.

— Tillåter herrskapet en af Muspelhems söner bjuda på lite glödgadt vin? sporde rödbeningen.

— Hvarför inte? Vi tacka, sade Alfred Gran, tilläggande, hvarken jag eller min lilla eiev äro goodtemplare, det ber jag er vara fullt öfvertygad om.

— Nå, då möter det inga hinder, var så artig, sade rödbeningen i det han bjöd dem båda in i stora buffeten till höger.

Elin, Alfred Gran och den gästfrie Mefistofeles slogo sig här i all förtrolighet ner vid ett bord och den sistnämnde begärde glödgadt vin.

— Glödgadt vin? frågade kyparen, inte fins det sådant här.

— Det ska finnas, vi underjordens andar skulle frysa ihjäl här vid nordpolen annars.

— Men herrn hör ju att det inte fins, försäkrade Bacchi tjenare och lät sin hvita handduk lätt flyga öfver den söliga bordskifvan.

— Har ni inte eld i spisen?

— Joho, svarade kyparen.

— Nå, inga resonemanger! Slå upp en halfaska af bästa varan, och lät lägorna göra sin ver-

kan! Jag betalar. Så sägande kastade rödbeningen en tiokrona i guld på bordet och försökte se mycket obesvärad ut.

Elin blickade frågande på Alfred.

Alfred teg och betraktade den främmande noga.

— Ja, det går lustigt till på Mosebacke. I afton ser det ut att bli synnerligen livvadt, sade rödbeningen.

— Det är just därför som min unge vän ville bit, yttrade Alfred Gran, han är stor beundrare af folklivet.

— Sää, det gör er dubbelt intressant, min älskärda, sade rödbeningen, vänd till Elin.

— Det är mycket roligt att se intressant ut, voro de ord, som mekaniskt banade sig väg öfver Elins läppar.

— Tacka tusan för det, när man har en så tju-sande apparation som ni min fagra prins, är man sjelfskrifvet balens lejon, sade rödbeningen och lade sin hand varsamt på Elins knä.

Elin gjorde en afböjande rörelse med handen och drog hastigt undan sitt trikåklädda ben.

— Pardon! Pardon! urskuldade sig rödbeningen, under det att Alfred Gran gjorde en missnöjd grimas.

— Är ni mycket road af dans? frågade rödbeningen.

— Ja, mycket, svarade Elin.

— Hvilken dans behagar er mest? var rödbeningens nästa fråga.

— Jag vet inte så noga, sade Elin, jag dansar alla danser lika gerna.

— I sådant fall skulle ni väl icke neka mig nöjet att få föra er några slag omkring salongen.

Alfred Gran ryckte till vid dessa ord, och såg skarpt på Elin.

Elin förblef tyst ett ögonblick.

— Nä, ni svarar inte, tillåter ni mig nästa vals ... ja, det ser kanske lite dumt ut att ett par kavaljerer hålla ihop, men det kan ju aldrig skada, sade rödbeningen.

— Jag tackar er, men nästa vals har jag lofvat bort, svarade Elin, som verkligen var i förlägenhet, om hvad hon skulle säga.

— Javisst, min unge prins har förärat mig den dansen, sade Alfred, synnerligen belåten med Elins afböjande svar.

— Nä, så får jag vänta. Eller, låt mig se, vi ha nu en francais; om jag får be herr magistern om vis-à-vis, så vore jag tacksam, sade rödbeningen, vänd till Alfred.

— Mycket gerna. Min elev och jag dansa tillsammans och det återstår er att skaffa er en dam.

— Ingenting är lättare, försäkrade rödbeningen, här fins damer i öfverflöd, och jag ber er vara öfvertygad, att ingen har hjerta att neka mig en dans.

— Jo jo, ni är nog en qvinnotjusare ni, sade Alfred Gran, och ingenting att undra på, Ni som har godt påbrå, ända från paradiset.

— Hvad menar ni? sporde Mefisto.

— Ni har kanske glömt den der historien om vår stammoder och ormen?

— Ha, ha, ha, skrattade rödbeningen, ni är en spetsig kanalje. Topp, afgjort, vi dansa francaisen.

Kyparen kom nu med det begärda vinet, och rödbeningen fyllde glaset.

— Mitt herrskap, tog han derpå till ordet, vi som lefva i andarnes rike, finna det ibland så rasande "triffligt" att komma tillsammans med dödliga människobarn, just därför att dessa i det stora hela ha det betydligt bättre än vi. På jorden får man älska och njuta, det får man icke i helvetet. Förlåt, men jag sjunger ut min mening. Fattar ni edra glas

och dricker med mig en skål för kvinnan, ty det är ändå hon, som gör susen! Kvinnans skål!

De tre personerna klingade och tömde sina glas och rödbeningen gick sedan att bjuda upp till francaisen.

Elin och Alfred Gran följde honom nyfikna med blicken och sågo honom gå fram till den tjocka, svartklädda damen, med hvilken vi förut funnit honom i synnerligen intimt samspråk.

Rödbeningen bockade sig artigt för henne och hon var icke sen att nästan obesvärad af sin korpulens fatta kans arm och följa med in i buffeten, dæ Alfred och Elin qvarsutto vid bordet.

Rödbeningen gjorde en gest med handen, en slags stum presentation, bjöd derpå den tjocka damen taga plats och fyllde ånyo glasen med det varma vinet.

— Skål mina vänner! sade han derpå, låt oss vara glada i afton, vi lefva endast för glädjens skull. Se så, nu börjar francaisen, sade han derpå, när musiken i detsamma spelade upp.

Arr i arm gingo rödbeningen och den svarta damen, Alfred Gran och Elin ut i salongen, der man hastigt ordnade sig till dansen.

Det var tonerna af Offenbachs sprittande musik, som eldade sinnena, som manade dem att i francaisens koketta svängningar visa all rikedom af skönhet och behag.

Elin var icke litet orolig för denna dans, som hon hade så föga idé om.

— Men, käre Alfred, viskade hon till Gran, jag kan ju inte dansa francaise.

— Gör ingenting. Går lika bra ändå på det här stället. Jag hjälper dig på trafven, lilla förtjuerska.

Men trots denna Alfreds försäkran, kände sig Elin mycket brydd och besvärad.

Det var då också en skam att inte kunna en så enkel sak som att dansa en francais tyckte hon.

Paren dansade ut och ringlade snart i brokig blandning om hvarandra.

Alfred Gran förde Elin med viss säkerhet och den unga flickan å sin sida visade stor läraktighet.

Rödbeningen och den svarta damen samspråkade liffigt under dansen, men hvad de sade, kunde icke Elin uppsnappa, trots hon spetsade sina små öron med all ifver.

I fjerde turen, när rödbeningen lade sin arm om Elius midja, hviskade han:

— Ni är förtjusande söt, ni dansar som en engel.

Elin blef icke litet förvånad, öfver det betyget, och, ehuru hon icke betraktade rödbeningen med någon sympati, kände hon sig liksom alla andra unga flickor smått stolt öfver detta erkännande från en ung kavaljers sida.

När dansen var slut, följdes de båda paren åt in i ett af de små sidorummen, just detsamma, der vi vid balens början funnit rödbeningen i samtal med den svarta damen.

— Se här kunna vi vara en smula för oss sjelfva, sade rödbeningen, vi kunna t. o. m. stänga dörrarne åt salongen, ifall vi önska.

— Ja, detta rum faller mig synnerligen i smaken, sade den svarta damen, och intog sin gamla plats.

Sedan rödbeningen gifvit en kypare ordres att servera en flaska punsch med isvatten, och erhållit förfriskningarne, stängde han utan vidare dörrarne till danssalen, och quartetten befann sig nu helt ogenerad inom fyra väggar.

— Se så der, mitt herrskap, låt oss nu vara tillsammans och vara treffiga, sade rödbeningen, vi passa förträffligt ihop, inte sant, lille tjusarprins.

Elin besvarade denna komplimang genom en lätt smekning.

— På maskerader går det med fart att göra bekantskaper, men det är inte alltid man kan ställa ihop det så här treffligt, tyckte den svarta damen, som alltjemt höll ögonen fästade på Elins yppiga former.

Rödbeningen var icke heller blind för hvad han såg.

Han tog plats alldeles bredvid Elin, detta så nära, stt hans knä lätt snuddade Elins, och gång efter annan varmare trycktes deremot.

Elin satt stilla.

Alfred Gran märkte nog ställningen, men låtsade ingenting om.

Rödbeningen fyllde åter glasen och bjöd sällskapet att icke spara den gula saften, som satte blodet i omlopp och eldade sinnet.

— Nu sitta vi öfver ett par danser, sade han, och taga sedan igen skadan, natten är lång.

— Jo, natten är lång, inföll den tjocka damen i svarta sidenmasken, vi ska nog bli goda vänner, innan vi skiljas, eller hur, ers kunglig höghet, tillade hon derpå, läggande handen lätt öfver Elins vackra lår.

Alfred Gran var inte så synnerligen belåten med dessa utomordentliga ömhetsbetygelser.

— Magistern är väl inte lite rädd om sin lilla discipel, sade den svarta damen derpå till Alfred Gran.

— Naturligtvis, svarade denne, jag står i ansvar för honom med mitt lif, och mitt lif är mig kärt — ja, det vill säga, min prins är för mig det käraste af allt och jag vill se den, som vågar kröka ett hår på hans hufvud.

Svarta damen kastade vid dessa ord en betydelsefull blick på rödbeningen, och sköljde med punschen ned några lätta harklingar.

— Ja, skål mitt älskvärda herrskap! sade röd-

beningen, i det han räckte Elin glaset. Drink, punschen är superb, och jag ansvarar för följderna.

Rödbeningen lät sin hand mjukt beröra Elins skära trikå, der den inom kort syntes vilja liksom sätta sig fast.

Alfred Gran kunde nu ej längre fördraga något tjufskytte på sina jagtmarker, hvarför han hastigt fattade Elins hand och drog henne till sig.

— Inte fingrarne i maten, herr satan, sade han dervid. Jag sade er ju att jag ansvarar med mitt lif för prinsen.

— Såå, herr magistern är rädd att lamköttet ska' ta' skada af värmen, sade rödbeningen, synbarligen smått förtretad att blifva beröfvad sin sköna börda.

— Men, hvad pratar ni för dumheter, mina her-
rar, sade Elin med pikant mod, sedan hon nu en
lång stund varit stum som en fisk och tåligt afhört
samtalet.

— Åh, vanligt maskeradsnack, sade rödbeningen.

— Javisst, det är gamla vanan, inföll den svarta
damen, som ingalunda underlät att gång efter annan
smutta på punschglaset.

— Men få vi då inte dansa mera? frågade Elin
halfhögt Alfred Gran, i det hon intog en ställning
grense öfver hans högra knä.

— Jo, om du vill genast, svarade Alfred, lät
blott andra valsen passera, så ska' vi nog ta igen
skadan.

— Min prins, herr magister, sade rödbeningen,
dansen har nog sina behag, men konversationen har
äfven sina. Jag föreslår att vi ä tillsammans och ha
treffigt, sade rödbeningen.

— Du hör ju att prinsen vill dansa, rättade

honom den svarta damen, och hans vilja är ju vår lag, inte sant.

— Jo visst, jo visst, medgaf rödbeningen kruserligt.

Elin satt som sagt grensle öfver Alfreds knä och lutade behagsjukt sitt lockiga hufvud mot hans skuldra.

Alfred Gran höll armen fast om hennes lif och lät henne understundom förnimma tryckningar, hvilka kommo hennes barm att gå i högre svallvågor.

Hennes lätta dräkt gjorde henne mycket känslig för minsta rörelse af den man som höll henne i sina armar.

Alfred Gran visste också att på ett omärkligt men verksamt sätt elda hela hennes nervsystem.

Hon å sin sida kände stor njutning, men hon ville icke förråda sina känslor, utan motarbetade med all kraft sprittningarne i sin fagra gestalt.

— Jag antager att herrskapet superar tillsammans med oss i afton? sade rödbeningen, under det han fylde glasen.

— Naturligtvis, inföll den svarta damen, då vnu så här af en slump blifvit goda vänner, så vore det skada att bryta nöjet.

Alfred Gran som alltjemt sakta gungade Elin på sitt knä, svarade:

— Hvarför inte. Är du med om det, min lilla prins? frågade han derpå Elin.

— Ja tack, bara vi hinna hem i tid, svarade hon med halft likgiltig ton.

— Nå då är den saken klar, sade rödbeningen, hem kommer man tids nog.

Man hörde nu att musiken spelade upp till andra polskan.

— Kom, min prins, sade Alfred till Elin, som

nu stigit upp från den plats hon innehade, du dansar gerna polka. Låt oss försöka.

— Nå då beställer jag sexa af Quintus för fyra personer i enskildt rum, sade rödbeningen till Alfred i det denne öppnade dörren med Elin vid armen och utträdde i danssalen.

Fjäderlätt sväfvade Alfred Gran och den lilla nattvardsflickan från Nygatan, fram öfver tiljorna i det glada Venustemplet deruppe på söder.

Det fans elektricitet i messingstonerna från musikläktaren.

Elin tyckte att hon aldrig ville sluta att dansa fram vid Alfreds sida.

Han lyfte henne med sådan kraft i svängningarne, han tryckte henne så nära intill sig och på foten var hon lätt som en hind.

Alfred dansade förtjusande bra, tyckte Elin och det stärkte allt mer hans redan förut stora aktier hos henne.

Flämtande och andtrutna gingo Alfred och Elin in uti ett tomt sidorum, der de för ett ögonblick kunde vara allena.

— Den der mefistfiguren förefaller mig icke obekant, sade Alfred.

— Du känner honom kanske? frågade Elin för läget.

— Nej, men hans röst har jag bestämdt hört många gånger förut, jag kan svära på det. Men jag är inte kropp till att kunna utfundera när och hvar.

— Tror du vi äro igenkända.

— Nej, omöjligt, det är nu bara en tillfällighet som sammanfört oss med det der sällskapet. Nog härom nu emellertid.

Alfred Gran lyfte lätt på Elins mask och ögonblicket derpå brände en het kyss på den unga flickans läppar. Men kyssen blef icke lång.

Någon kom och störde. Det var rödbeningen som likt en skugga följde Elin och hennes följeslagare.

— Fördömdt, sade Alfred, i det han släppte Elin.

— Dansen gick på min ära förträffligt, mitt ärade herrskap, voro de ord, som rödbeningen yttrade med en djup bugning, ni dansar, som jag säger, förtjusande väl, min prins.

Elin var mycket orolig för att rödbeningen möjligen sett hennes ansigte i det ögonblick Alfred kysste henne.

Och med denna oro förenade sig tanken på att hennes mor befann sig omedelbart i hennes närhet.

Mor Anna var, som vi veta, vid denna tid selsatt i herr Mellgrens kök, der hon ingalunda hade något latmansgöra — helst vid sådana tillfällen som detta.

Under Mosebackemaskeraderna gick serveringen undan med fart, och köksdepartementet hade fullt schä för att betjena de respektive kunder, som hedrade stället med sin närvaro.

— Tänk, om han såg mig, hviskade Elin till Alfred.

— Visst inte, han vet inte om du är fågel eller fisk, sade Alfred tröstande, i det han bjöd henne sin arm.

— Ni tycks vara alldeles iskall för en så varm beundrare, som ni ser i mig, yttrade rödbeningen med förtrolig artighet.

— Jag är tvärtom mycket, mycket varm, försäkrade Elin och fläktade med sin näsduk.

— Om ni beundrar prinsar, så gör det bäst ni behagar, men sök att lugna era upprörda känslor och håll inne med hvad ni tänker, det intresserar oss

inte ett dugg att veta det, sade Alfred, som nu började blifva led på rödbeningens efterhängsenhet.

— Har jag kanske besvärat, frågade rödbeningen med ironiskt tonfall i rösten.

— Ni följer oss som skuggan, svarade Alfred, prinsen behöfver ingen lakej i hälarne på sig, när han har mig.

— Åh, inte ska' vi bli ovänner för småsaker.

— Jag tigger er hvarken om vänskap eller ovänskap, sade Alfred Gran.

— Seså, bort med alla skrupler. Vi voro ju så goda vänner nyss, och nu vill ni störa all harmoni, jemrade sig rödbeningen i det han gjorde en beräkning med venstra benet.

— Harmoni, eftersade Alfred Gran, vet ni hvad som menas med harmoni.

— Ha, ha, ha, skrattade rödbeningen, jag tror att ägget skall lära hönan att värpa. Nu går det sannerligen för långt.

— Ja, tycker ni inte det?

— Basch, jag är inte ond på er ändå, gamle hedersknyffel, sade rödbeningeu, i det han lade sin hand på Alfreds skuldra.

— Jag hoppas inte herrarne behöfva gräla om småsaker, sade Elin, som hittills förhållit sig tyst.

— Gräla, ingen människa har grälat, det kan de göra i andra kammarn, men inte passar det här, min prins. Jag betygar er min utomordentliga beundran. Befall och jag lyder.

— Ni är en rolig satan ni, sade Alfred Gran, och så gerna jag än vill, kan jag icke bli ond på er.

— Rätt så, det tycker jag om. Vi ha ju kommit öfverens om att vara tillsammans i afton. Eller hur, var det inse så? sporde rödbeningen.

— Jo, naturligtvis, sade Alfred, har ni sagt till om sexan?

— Ja, hur kan ni tänka, att jag skulle underlåta det.

— Och den serveras i enskildt rum? frågade Alfred.

— Som ni säger, i enskildt rum. Herr Mellgren har t. o. m. varit nog artig att för vår räkning upplåta ett rum i sin egen privata våning. Alla gästrummen äro nemligen upptagna. Ni, min prins, er aktade herr guvernör, damen med svarta sidenmasken och jag er anspråkslöse tjenare utgöra en liten stilig qvartett tillsamman — eller hur, sade rödbeningen, vänd till Elin.

Elin svarade intet härfpå.

— Vid hvilken tid ska vi supera? frågade Alfred.

— När herrskapet behagar, jag antager att sexan i rippet är i ordning.

Just som rödbeningen yttrade dessa ord, kom en kypare och underrättade om att bordet var dukadt och allt klappadt och klart till måltid.

— Skönt, utropade rödbeningen, lilla "helan" ska smaka förträffligt, eller hvad säger ni herr mägister, sade rödbeningen, vänd till Alfred.

— Ja, jag han inte neka till att det är med danssalongen, som med sjön — den suger, sa han, som dansa i Hvita hafvet.

— Om ni då behagar, så förflytta vi oss genast till matsalen.

— Det göra vi, sade Alfred Gran.

Damen med svarta sidenmasken nalkades nu från danssalongen.

— Ah, se ni kommer som vore ni efterklickad, min nådiga, sade rödbeningen, supén är serverad. Framåt marsch!

De båda paren begäfv sig genom danssalongen upp på venstra läktaren, der dörren fans, som ledde till herr Mellgrens "enskilda våning".

Några trappor upp och det utvalda sällskapet befann sig inom skål och vägg i en liten rödtapetserad salong, synnerligen smakfullt utrustad.

Från taket nedhängde en förnicklad gaskrona, som kastade sitt sken öfver det dukade bordet midt på golvet.

Vid ena långväggen fanns en liten hörsoffa, som var så inbjudande, att Elin utan tvekan tog plats i densamma.

Elin såg sig gång efter annan oroligt omkring.

— Du lagar väl så, att vi komma härifrån i tid, sade hon sakta till Alfred.

— Du menar innan din mor kommer hem.

— Ja, för guds skull, annars blir jag olycklig, du lofvade mig det så säkert . . .

— Var lugn, älskade, hviskade Alfred till den välformade pagen, vi hinna nog hem.

Dörren öppnades i detsamma, och, beskrif Elin's fasa, då hon för sina ögon ser mor Anna inkomma med en bricka med varm mat.

Elin spratt till, som hade hon fått kännning af en en elektrisk stöt.

Hennes sköna kropp började märkbart darra, och hon grep Alfred krampaktigt i armen, liksom ville hon hänga sig fast och rädda sig vid honom.

— Mod, mod Elin, hviskade Alfred, var lugn, annars äro vi olyckliga.

— Det är min mor, min mor, tänk om . . .

— Lugn, säger jag, lugn, förråd oss inte, så går alltsammans bra. Låtsas ingenting om. Hon känner icke dig, voro de ord, som Alfred Gran sakta uttalade till Elin.

Men Elin förmådde icke att motarbeta sin inre oro.

Hon darrade häftigt och tyckte sig vilja hvarken lefva eller dö.

Det var ju mor Anna sjelf i egen person, som stod der vid bordet, och ordnade talrikarne.

Hon såg riktigt rar ut, der hon stod i sitt ny-stärkta, hvita förkläde.

Mor Anna mönstrade helt flyktigt de fyra passagerare som befunno sig i röda salongen.

Hennes blick stannade ofrivilligt vid Elin.

Hon såg för ett ögonblick mycket skarpt på den vackra pagedrägten, som inom sig slöt ännu vackrare former, men ögonblicket derpå begaf hon sig åter ut, den väg hon kommit.

Elin som icke rätt visste hvar hon befann sig af bara skrämsel, kände en utsäglich lättnad, när dörren slöt sig efter den som hon högst älskade af allt på jorden — sin egen moder.

— Om hon återkommer, så var inte rädd, sade Alfred, vi skola vara före henne hemma, som om ingenting passerat.

— Du får förlåta, Alfred, men jag står sannerligen inte ut med att se min mor här. Jag känner på mig att jag handlar orätt både mot henne och mig sjelf, genom att utan lof gå hit. Men det är du som narrat mig.

— Ers höghet tycks inte må riktigt godt, sade rödbeningen, som hittills varit inbegripen i ett tyst samtal med sin svarta ledsagarinna.

— Jo bevars, jag är inte sjuk, försäkrade Elin och reste sig opp, besluten att stålsätta sina nerver, hvad som än hända skulle.

— Bara ett litet tillfälligt illamående, sade Alfred urskuldande, prinsen är frisk som en nötkärna, och vid briljant aptit — eller är det inte så?

— Jo visst är jag det, svarade Elin och gjorde min af att gripa verket an.

— Ja, till bords mitt herrskap. Tillåt mig servera helan, sade rödbeningen, i det han fyllde glasen.

De båda paren togo nu plats rundt omkring det dukade bordet.

Rödbeningen var icke sen att dricka sällskapet till.

Han slukade Smithens tiodubbla med all ifver, men den som var något skarpsynt, såg nog att han ögonblicket derpå spottade ut den rusande vätskan i sin röda näsduk, som han helt obemärkt förde öfver ansigtet.

— Var nu på din vakt, hviskade damen med svarta masken till rödbeningen, snart är tid att gripa till verket.

Rödbeningen gjorde en åtbörd, som betecknade att han väl uppfattat meningen.

— En charmant supé i sanniug, sade Alfred, i det han räckte brödkorgen först åt Elin och sedan åt damen med svarta masken.

— Men hör nu, mitt herrskap, tog rödbeningen till ordet, det är kanske lite oartigt af mig, att inte proponera allmän demaskering, ja, det är det, men tycker inte ni som jag, att hela intresset då skulle försvinna. Och det vore ju synd. Vi kunna vara lika goda vänner *under* masken, och supén kunna vi nog inmundiga med de här skyggglapparne för ögonen.

— Ingen demaskering, sade Alfred Gran.

— Nej, nej, ingen demaskering, eftersade Elin, som nu ined all nöd knaprade på en hård smörgås, under den mask, som skyldde hennes vackra ansigte.

Och dervid fick det blifva.

Återigen öppnades dörren och mor Anna inträdde med den varma maten, som ju alltid är oundgänglig vid en finare maskeradsexa.

Elin ryckte hastigt till och tappade knifven, som hon höll i handen.

— Elin, hviskade Alfred Gran hastigt till henne, kom ihåg hvad jag sade.

Elin gjorde min af att upptaga knifven, men

hindrades derifrån af mor Anna, som böjde sig ned efter densamma.

— Hvar så artig ers nåd lilla, sade mor Anna mycket hjertligt, i det hon räckte Elin knifven.

— Tack, tack, voro de ord, som Elin med knapp nöd förmådde frampressa öfver sina läppar.

Mor Anna betraktade med synbar beundran den fine pagen, som hon hade framför sig.

— Så ung och så vacker, tänkte hon för sig sjelf.

Just som mor Anna yttrade dessa ord, föll Elin hastigt tillbaka i stolen, med ett kort utrop, som man dock ej förmådde urskilja.

— Prinsen lider en smula af svindel, sade Alfred lugnt, gif hit lite vatten min fru, bad han derpå, vändande sig till mor Anna och stödjande Elin, som lutade sig mot hans sida.

Mor Anna skyndade så godt hennes ben orkade efter vattenkaraffen.

Under tiden passade Alfred på att hastigt bära Elin in i ett angränsande rum, till hvilket dörren var oläst.

Rödbeningen hade rest sig från bordet, som det syntes mycket orolig och damen med svarta masken visade äfven föga lugn.

— Mätte väl aldrig vara någonting farligt, sade rödbeningen, med någonting tillgjordt i sin uttalade farhåga.

— Åh nej, det ger nog med sig, sade den svarta damen, under det hon lät sin blick glida in i det angränsande mörka rummet, hvars dörr Alfred i hastigheten lemnat halföppen.

— Hoppas det, voro rödbeningens ord.

Mor Anna återkom nästan ögonblickligen med vattnet.

— Se här, utropade hon, synd om den unge

vackre gossen, hvad kom åt honom eller henne rättare, frågade mor Anna mycket intresserad som det tycktes.

Alfred Gran, som utkommit, tog vattenkaraffen och sade hastigt, i det han gick och stängde dörren till det angränsande rummet:

— Vänta några sekunder. Prinsen blir snart bra, och nöjet behöfver icke vara stördt af en liten tillfällighet.

Mor Anna stod qvar undrande och spörjande och ordnade med van hand bordet, som genom detta lilla missöde blifvit en smula ramponerad.

Just som hon som bäst var sysselsatt härmed, trampade hennes fot på någonting, som kändes en smula hårdt under skosulan.

Mor Anna lutade sig ned, trefvade med handen efter någonting och upptog slutligen ett litet guld-kors från den mjuka mattan.

Det var just det guldkorset som Elin vid ett visst tillfälle fått som gåfva emottaga af sin själasörjare, och hvilket hon äfven som en snäll flicka egnar och anstår visat sin moder.

Mor Anna såg granskande på korset.

Hon vände det om och om igen, och hennes blickar liksom växte fast vid detsamma.

Hon stirrade slutligen smått förvirrad på de närvarande och såg sig omkring.

Så likt Elins kors. Det är bestämdt Elins, tänkte hon, men sökte dock, så godt sig göra lät, dölja sina tankar.

Men huru skulle det vara möjligt? Elin låg nu hemma i bäddens varma iden och mätte som perla i guld, och kunde omöjligt finnas på Mosebacke. Nej, det fins flera brokiga hundar än prestens, heter ett gammalt ordspråk. Och det kunde följaktligen finnas

flera sådana guldkors, som det Elin fått af den gode pastorn. Ja, naturligtvis, tänkte mor Anna.

— Hör nu mitt värdaste herrskap, tog gumman slutligen till ordet, i all ödmjukhet, här låg ett guldkors på mattan. Kanske någon af herrskapet har tappat det.

Rödbeningen som slagit sig ned i en schagglädd emma, i ett af rummets hörn, steg hastigt upp.

— Ett guldkors, kors det är ju ert, min fröken, eller hur, sade han, vänd till damen med svarta masken, jag tyckte mig nyss se ett sådant kors glänsa fram mot ert charmanta siden.

— Ja visst, svarade den svarta damen, det är mitt, jag fick det af min mor på min konfirmationsdag, och det är för mig det käraste minne.

— Nå det var då Guds lycka, att det kom till rätta, och icke blef söndertrampadt, sade mor Anna, i det hon med en ödmjuk nigning räckte den svarta damen den gyllene klenoden.

Och damen med svarta masken sträckte begärligt ut sin hand och tillagnade sig denna tingest.

— Se här, lilla gumman, sade rödbeningen, i det han räckte mor Anna en 25-öring, här har ni för besväret. Det är lite^t men välment.

— Ack goe, snälle herrn, inte behöfs det, för se, jag är en rättskaffens människa, mumlade mor Anna, men kunde dock ej förjaga tanken på likheten mellan Elins kors och det fynd hon gjort på mattan.

— En rättskaffens människa, eftersade rödbeningen, det behöfver ni inte säga, det syns nog på ert ärliga ansigte.

— Ja, nog vill jag vandra ärligt i Herrans vägar, sade mor Anna, i det hon återigen gaf det dukade bordet nödig omsorg.

— Rätt så, sade rödbeningen, men hvad tjenar det i alla fall till att tala om Herrans vägar på Mose-

backe. Troligtvis skäms Gud fader för att någonsin gå hit, tillade han derpå skrattande och tog en liten gaffelbit.

— Så får han inte tala, det är syndigt språk, bedyrade mor Anna.

— Ha, ha, ha, vi ska inte vara knottriga gumman lilla, tyckte rödbeningen, i det han tog gumman om lifvet och svängde om henne ett tag.

— Men hur i Herrans namn går det med den unge, vackre herrn? Kanske han har blifvit illa sjuk, sade mor Anna, och närmade sig instinktmässigt den dörr, som skilde henne från det rum, hvori Elin och Alfred befunno sig.

— Gå för all del inte in, lilla frun, varnade damen med svarta masken, den unge prinsen kommer sig nog igen, så har hans guvernör sagt.

— Men jag är alltid så rädd för svimningar, de kunna vara farliga nog, försäkrade mor Anna.

— Kommer strax, sade Alfred Gran, i det han hastigt öppnade dörren, den han åter stängde.

— Godt, då är ju faran öfver, vore de ord svarta damen med en viss liknöjdhet yttrade.

— Herren vare lof, suckade mor Anna, i det hon lemnade rummet och återvände till sitt kök.

Rödbeningen och damen med svarta masken vore nu allena i superummet.

Rödbeningen lyssnade vid dörren till det angränsande rummet och vände sig derpå till sin dam:

— Nå, nu är det i rappet tid att handla, sade han, när vinet kommer, så håller jag blott några droppar i deras glas och allt är klart.

— Just så, sade den svarta damen, men för att icke misslyckas i vårt förehafvande, vore det bestämdt bäst att requirera vinet med samma.

— Och slå i glaset menar du?

— Ja visst, då är man åtminstone säker på att

ingen observerar det. Se här är flaskan, sade hon, i det hon räckte rödbeningen en liten glasflaska med någon flytande vätska.

— Är den stark? frågade rödbeningen.

— Praktig. Det är morfin och sådant är rogifvande, som du vet.

— Ja, de behöfva ro och de ska få ro, sade rödbeningen derpå, i det han gaf signal att blifva uppassad.

Mor Anna inkom änyo.

— Hör nu lilla gumman, var så snäll ge oss en flaska champis, men med samma, var den befallning han uttalade till mor Anna.

— Strax, goe herrn, ljöd mor Annas svar.

Och en minut derefter stod det reqvirerade vinet på bordet.

Det perlade och skummade, och rödbeningen fyllde åter igen med viss förkärlek de finslipade höga champagneglasen, som tronade likt värdiga vasaller bland den samling delikatesser, här fans.

— Slå nu inte i för mycket af den starkaste varan, varnade den svarta damen sin röde följeslagare, då kunde lätt hennes unga lif springa midt af, för så smärt är det.

— Var mans lugn, jag känner måttet, försäkrade rödbeningen, under det han tog korken ur morfin-flaskan.

I två af de fyra glasen hällde han en god dosis af det sömngifvande medlet, och öfverlemnade sedan flaskan till sin följeslagarinna med dessa ord:

— Se så der, nu är det förspändt, låt oss nu bara köra fram. Dufungen skall bli vår.

— Ja, var viss på det, intygade den svarta damen, i det hon mönstrade den lilla flaskan, för att se hur mycket af varan som gått åt.

— Lagom, sade hon derpå, sedan hon öfvertygat

sig om att ett tillräckligt quantum satis blifvit vederbörligen expedieradt.

— Godt, du är då nöjd med mig, yttrade rödbeningen, i det han räckte den svarta damen ett glas oblandadt champagne-vin, nu ta vi oss en liten tår på förband, det smakar alltid godt, och stärker modet.

— Skåll

Rödbeningen och den svarta damen klingade och drucko i botten.

— Ah skönt, sådant vin är i min smak, sade rödbeningen.

— Charmant, utropade den svarta damen, smakande, i det hon framräckte bägaren för att få en liten påfyllning.

Dörren till det närgränsande rummet öppnades i detsamma, och Elin och Alfred Gran inträdde lika lugnt som ingenting passerat.

— Så der mitt herrskap, sade Alfred Gran, nu är prinsens illamående öfver och vi kunna gå på i ullstrumporna igen.

— Ja, jag känner mig, som väl är, bättre, förklarade Elin, och återtog sin gamla plats. De der svindelanfallen äro mycket obehagliga medan de pågå, men de ge sig vanligtvis snart nog.

— Jag tror vi fukta struparne med champis, herr Mefisto, skämtade Alfred Gran och slog rödbeningen förtroligt på axeln.

— Ja visst, der står en bägare för prinsen och för er herr magister, ljöd rödbeningens svar.

— Fatten edra glas, mitt höga herrskap, fortsatte denne derpå, jag ska' be att få beledsaga denna skål med en liten sång ur egen fatatur.

Med temligen god röst sjöng rödbeningen så här:

Dricka vill jag natt och dag,
Drufvans safter älskar jag

De ge kraft och eldigt blod,
glädt humör och lustigt mod.

Sjunga vill jag natt och dag,
sångens toner älskar jag.
Klinga de i dal på höjd,
skänka de mig salig fröjd.

Älska vill jag natt och dag,
tärnorna dem älskar jag,
Skål för kvinnor, vin och sång!
Klang, vi dricka än en gång!

Rödbeningen höjde sitt glas med stor gest och klingade med sällskapet. Elin och Alfred Gran drucko sina bägare i botten.

Rödbeningen gjorde en förnöjsam åtbörd och såg på damen med svarta masken.

Återigen fylldes glaset, och rödbeningen föredrog på allmän begäran ett af sina favoritnummer.

— Hvad jag känner mig sömnig, förklarade Elin efter några minuters förlopp.

— Sömnig, så tidigt, det är väl ingen möjlighet, klockan är ju bara barnet. Nog ska vi hålla i tills tuppen börjar gala, eller hur? frågade rödbeningen skämtsamt.

— Jo, men jag är verkligen sömnig, intygade Elin, icke utan en viss liten envishet i rösten.

— Ja, det är bestämdt den satans blandningen, som gör hufvudet tungt, yttrade sig Alfred Gran, i det han lutade sig mot stolskarmen.

— Ah, så ni pratar, inte ha vi blandat någon-ting nämnvärdt ännu. Förlåt om jag aflägsnar mig ett ögonblick. Jag är strax åter, sade rödbeningen, i det han hastigt lemnade rummet.

Om vi obemärkt följa hans steg, så finna vi att

han endast gick en trappa ner och öfvertygade sig om det en täckt droska väntade utanför porten.

— Skönt, allt är klappadt och klart, mumlade han derpå för sig sjelf och återvände upp till sällskapet.

Elin hade nu tagit plats i soffan och lutade trött sitt hufvud mot dess karm.

Alfred Gran hade gått in i det närgränsande rummet, och der helt ogeneradt lagt sig på en upp bäddad säng.

— Hvafalls, jag tror att ni inte kan hålla ögonen öppna, eller hur, min prins, behagar ni kanske lite glace, det väcker upp folk.

— Nej tack, svarade Elin mycket trött och syntes falla i en slummer.

— Låt mig bara ta en liten tupplur på tio minuter, så ska ni få se på annat sedan, hördes Alfred Gran yttra, när rödbeningen förebrädde honom att han gått till sängs i ogjordt väder.

Det dröjde icke länge, förrän Elin och Alfred Gran insomnat.

Det var tyst i rummet och man hörde endast de sofvandes jemna andetag.

— Nu är det färdigt, hviskade rödbeningen till damen med svarta masken. Jag tar nu prinsen på mina armar, och bär den sköna bördan ner i droskan. Den der dumma perukstocken kan ligga derinne tills han vaknar. Jag är säker på att ingen skall störa honom.

— Skynda, icke ett ögonblick är att förlora, sade den svarta damen sakta, i det hon tillslöt dörren till det rum, i hvilket Alfred Gran befann sig.

Nästa minut hade rödbeningen lyft upp Elin och bar henne så ut från rummet och ner för trappan.

Men just som han passerade denna, kom mor Anna honom till mötes. När gumman fick se hvad

som var å färde, trodde hon naturligtvis att flickan återigen blifvit sjuk, hvarför hon utropade:

— Bevare mig väl, ha svindelanfallen återkommit. Det är bäst att skjutsa henne hem och så skaffa läkare.

Vid dessa mor Annas ord ryckte det hastigt till i Elins kropp och med hög stämma skrek hon till:

— Min mor, min mor!

Vid dessa ord studsade mor Anna tillbaka, och blef med stirrande ögon stående vid trappans ledstång. Hvem tillhörde denna så välkända stämma?

Mor Anna visste icke om hon skulle våga tro sina öron.

Och dock var rösten så märkvärdigt likt hennes.

— Ja, det var ju hennes.

Mer än en gång hade gumman hört samma utrop från sitt barns läppar.

Rödbeningen hade nu emellertid hunnit ända ned på gatan med sin sköna börda.

Mor Anna gjorde en beslutsam ansats, skýndade ner för trappan, sprang fram till droskan, hvaruti rödbeningen som bäst sysslade med att instufva Elin.

— Hvem var det som skrek min mor? voro de ord, gumman yttrade, i det hon hastigt ryckte masken från Elins ansigte — innan rödbeningen hann att förekomma detta.

— Min Gud! utropade hon dervid med hjertskärande stämma och störtade till marken.

Rödbeningen begagnade sig genast af hennes vanmagt, steg upp i droskan, slog igen vagnsdörren sedan han gifvit kusken ordres att köra allt hvad tygen höllo till Alandsgatan på norr.

Mor Annas utrop hade nogsamnt bemärkts af kökspersonalen deruppe.

Ett par af tjänsteandarne kommo hastigt ned, för att höra hvad som timat.

— Det är Anna, sade den ena.

— Hvad i Herrans heliga nämn har händt! utropade den andra, under det att den tredje befarade att gumman fått slag.

Man lyfte upp henne från marken, men hon syntes alldeles vanmäktig.

— Någoting säreget har bestämdt passerat, ty aldrig såg jag henne sådan förr, sade nu första kokerskan, som äfven kommit ned.

— Nej, visst inte, intygade en annan, ty en lugnare människa än mor Anna fins inte gerna, och aldrig har man heller hört henne klaga öfver illamående. Hon har alltid varit frisk som en nötkärna och hållit i tappert från morgon till qväll.

— Det är bestämdt rådligast, att skicka efter en läkare, tillstyrkte en af kokerskorna.

— Men vi måste först bära upp henne. Se så, ta' i nu, befalde öfverkyparen, som äfven infunnit sig.

Mor Anna blef varsamt buren upp för trappan, och in i det rum, der vi förut sett våra vänner supera.

Här lade man henne sakta ned på soffan, och började badda hennes tinningar med isvatten och brännvin, ett medel, som tvärsäkert tillstyrktes af både öfverkyparen och första kokerskan.

— Var det någon som märkte hvad som försigick i trappan, strax efter sedan det mor Anna lemnat köket för att passa upp i smärummen? frågade öfverkyparen.

Samtliga de närvarande sågo frågande på hvarandra, men ingen syntes benägen att gifva svar på denna fråga.

— Hördes det ingen ordvexling eller något väsen i trappan? var öfverkyparens nästa fråga.

Äfven denna fråga blef obesvarad af den öfriga tjänstepersonalen.

— Hvad jag vet, det är att en fin droska stått och väntat ett par timmar utanför porten, sade en af uppapperskorva.

— Ja, visst, och den droskan körde härifrån alldeles nyss, inföll en annan.

— Jag har mina misstankar, sade öfverkyparen, det der sällskapet, som för en stund sedan befann sig i detta rum och superade har nog en trasa med i den här byken.

— Hvad menar herrn? hördes från flera håll.

— Jo, ser ni, mor Anna har en ung, vacker dotter, det vet jag mer än väl. Tänk om flickan skulle vara med i spelet.

Hur då?

— Jo, ponera, hon varit här i afton.

— Omöjligt!

— Flickor vid hennes ålder äro förslagna nog och exempel på sådant har man sett förr, förklarade öfverkyparen.

— Ja i romanerna, men aldrig i verkligheten, menade en annan.

— Jo, just i verkligheten, sade öfverkyparen, alltjemt sysselsatt med att badda mor Annas tinnigar.

— Men är det icke skäl att skicka efter en läkare? frågades änyo.

Just som denna fråga framställdes, förmärktes en ryckning i mor Annas kropp.

De närvarande förblefvo stående tysta.

Några sekunder derefter slog gumman hastigt upp sina ögon.

Hon stirrade själlöst på de kringstående.

— Lugn, lugn, voro de ord som öfverkyparen vänligt tillhviskade den gamla tjenarinnan.

— Lugn! Nej! Nej! Mitt barn! Mitt barn! utropade mor Anna med hjertskärande stämma och sprang upp från soffan, likt en lössläppt fjäder.

De närvarande veko förskräckta åt sidan.

— Hvem tog mitt barn? Det var hon, jag hörde det. Jag såg det. Elin! Elin! hvar är du? med dessa utrop sprang mor Anna på dörren, ned för trappan och ut i den kalla vinternatten.

— Ser ni, hvad jag sade, tog nu öfverkyparen till ordet, det var inte så illa gissadt. Flickan har varit här i afton utan gummans vetskap. En olycklig slump har sammanfört dem båda, der är förklaring på gåtan.

— Ah, det var kanske den der svarta damen, som dansade med mefistofiguren? frågade en kypare.

— Nej, den fine pagen var ingen annan än mor Annas dotter, derom kan man vara viss, sade en annan. Man såg ju tydligt att det var en ung flickunge, fast hon var tidigt utbildad.

— Ja, rasande täck unge! tyckte en tredje.

— Men hvart tog gumman vägen? sade öfverkyparen, hon måtte väl aldrig gå och göra några dumheter, i sin förtviffan.

— Mätte väl aldrig det.

— Man vet inte hvilka idéer de gamla kunna få, sade öfverkyparen och, vänd till en af de unga ganymederna, befalde han denne att genast skynda efter gumman, för att se hvad hon ämnade göra.

Denne åtlydde befallningen, men återkom inom kort med den förklaringen att mor Anna redan var ur synhåll, hvadan han sålunda omöjligt kunde följa henne.

Tjenstepersonalen skingrade sig så småningom.

Slutligen voro endast öfverkyparen och en af uppasserskorna kvar i supérummet.

— Se der, utropade hastigt denna senare, i det hon pekade åt det inre rummet i hvilket Alfred Gran ännu låg sofvande på sängen.

Öfverkyparen gjorde vid åsynen af denne passagerare en liten grimas och inträdde derefter i rummet.

Han sofver. Troligen har vinet slagit honom åt hufvudet. Men jag ska nog väcka honom, förklarade han i säker ton.

Öfverkyparen ruskade den sofvande till en början lätt i kragen.

Men Alfred Gran lät sig ingalunda genera, utan låg lika beqvämt slutet i Morfei armar.

— Herrn får inte somna här, mer skrek än sade öfverkyparen i hans öron.

Intet svar.

— Jo, det här är sannerligen ingen vanlig bondfylla, det märker jag. Kraftigare medel måste användas, så sägande tog han ett glas isvatten och lät innehållet droppa ner på den sofvandes panna.

Till en början syntes denna kalldusch icke göra ringaste inverkan på Alfred Gran.

Slutligen rörde han sig dock en smula, men detta blott och bart för att ögonblicket derpå åter falla i samma lugna slummer.

Öfverkyparen skakade missmodigt på hufvudet.

— Märkvärdigt, muvlade han för sig sjelf, att han inte vaknar. Jag har sett många fulla personer, men maken till denne har jag aldrig skådat. Om jag skulle sticka en isbit i mun på'n. Det är sista resursen.

Sagdt och gjordt.

Öfverkyparen lät denna sin tanke efterföljas af handling.

Men allt lika förgäfvets.

Alfred Gran sof som en stock.

Öfverkyparen började nu blifva orolig, befarande att denna märkvärdiga sömn möjligen kunde vara förenad med någon fara.

Dock fann han det rådligast att en stund lemna den sofvande ostörd, för att se hvad verkan detta kunde hafva.

— — — — —
Vi vilja nu följa mor Anna, för att se, hvad hon tog sig till.

Hon skyndade med feberaktig oro ner för Mosebacke trappor, passerade Slussen och uppnådde snart sitt hem vid Lilla Nygatan.

Raskare än nu hade aldrig mor Anna passerat de trappor, som ledde upp till hennes lilla vindskupa — hennes enda fristad bland lifvets stormar och strider.

— Elin, mera skrek än sade hon, i samma ögonblick som hon öppnade dörren till den enkla, men snygga bostaden.

Men allting derinne var tyst och mörkt, som i grafven.

Mor Anna tände hastigt lampan, gick fram till sängen, der hon för några sekunder blef stående, vildt stirrande mot den tomma bädden.

— Elin, suckade hon med förkrossadt hjerta,

Men ingen Elin fans inom dessa väggar.

Det lilla lockiga hufvudet som alltid så behagligt visat sina sköna konturer mot bäddens snöhvita linne var icke att finna.

Elin var borta.

Mor Anna lutade sig ner, och borrhade sitt ansigte djupt i kudden, och der grät hon så, som en-

dast en mor kan gråta, då hon finner sig beröfvad det käraste på jorden . . . sitt eget barn.

Det dröjde några minuter.

Men hastigt reste sig den gamla.

Hon besinnade sig ett ögonblick.

Man såg snart på henne att hon fattat ett kraftigt beslut.

Hon släckte lampan, stängde omsorgsfullt dörren och begaf sig åter ned. Mor Anna skyndade Lilla Nygatan fram, vek af vid Riddarhustorget, och befann sig inom kort utanför en port till ett af de större husen vid Myntgatan.

Vid dörren fans en klocksträng.

Mor Anna grep denne och en gäll jingling hördes inifrån.

Det dröjde en minut.

Steg hördes i portgången.

Strax derpå öppnades porten och en äldre kvinna stack ut hufvudet med denna förfrågan:

— Hvem ä' de'?

— Jo, svarade mor Anna, jag ber om förlåtelse, men jag måste ovilkorligen tala med pastorn.

— Såå, svarade portvakterskan, som nu öppnade dörren, ä' dä' då någon stackars sjuk som vill ha sakramenterna. Var så god och stig på!

— Nej, nej, men jag måste genast tala med pastorn.

Så sägande, mera sprang än gick mor Anna de två trapporna upp, som ledde till prestmannens våning.

Väl här, ringde hon på.

Pastor A. kom sjelf ut, iklädd tofflor och grå nattrock.

Att döma af den fuktiga glansen i hans ögon, hvilken nogsamt märktes vid skenet från det ljus han

böll i handen, såg det ut som hade han varit för-
djupad i läsning under de nattliga timmarne.

— Ni kommer till mig så sent, kära mor.
Hvad är det nu fråga om? vero de ord, den gode
själherden med vänlig stämma ställde till mor Anna.

— Gode, gode herr pastorn. Blif inte ond,
men jag måste hit för mitt barns skull.

— Men stig då in, stå inte här ute i förstu-
gan och förkyl er, sade prestmannen derpå, i det
han med lätt hand förpassade den förkrossade modern
in i sitt eget arbetsrum.

Här brann en bordslampa med blå skärm och
på bordet låg en stor bok uppslagen.

Pastorn gjorde ett tecken åt mor Anna att taga
plats i en liten hörnsoffa till venster om skrifbordet.

Mor Anna efterkom genast denna inbjudning.

— Gode, gode pastorn, jag är förtviflad, sade
mor Anna.

— Är kanske er lilla, snälla dotter sjuk. Jag
skall i sådant fall genast följa med till hemmet.

— Ack nej, gode, gode pastorn, det är värre
än så. Mycket värre.

— Hvad menar ni?

— Jo, hittills har jag med den gode gudens
hjelp sökt så mycket som möjligt skydda mitt barn
mot verdens ondska, ni vet det herr pastor . . .

— Ja, jag vet, sade pastorn, mycket orolig, men
hvad är det?

— Jo, herr pastor, nu är mitt barn hemfallen
åt eländet, åt synden. Elin! Elin! suckade mor Anna
och föll tillbaka i soffan.

Presten, som såg att gumman var svag, an-
skaffade genast ett glas vatten och lät henne dricka.

— Lugna er nu, mor Anna, säg mig hur det
hängar ihop, och jag lofvar att hjelpa er så mycket

i min magt står. Hur är det med Elin? frågade han derpå med dof stämma.

Man såg tydligen på honom att han med största otålighet väntade ett svar på denna fråga.

— Elin fins inte mer! Elin är borta, hviskade mor Anna till prestmannens bestörtning.

— Min Gud, hvad säger ni, är hon borta! utropade nu pastor A., i det han fattade den gamlas hand.

— Ja, hör mig, gode herr pastor.

Och nu började mor Anna berätta om qvällens alla händelser.

Pastor A. satt orörlig och lyssnade och ju längre mor Anna kom i sin berättelse om det passerade, desto krampaktigare grep pastorn om hennes hand.

— Är det möjligt, hvad ni säger? sporde han hastigt uppstigande, när mor Anna slutat.

— Ja, det är möjligt. Men säg mig nu, hvad jag skall göra? Ack, gode, gode herr pastor, gif mig ett råd. Skänk mig tillbaka mitt barn, min Elin. Vid dessa ord föll mor Anna till prestmannens fötter, och slog bedjande sina händer om hans knän.

— Jag vill följa eder. Stig upp och misströsta icke. När nöden är som störst, är hjälpen som närmast.

Mor Anna reste sig upp och kände sig en smula tröstad af prestmannens ord.

— Ack, gode herr pastor, ni är mycket god.

— Jag gör blott hvad som är min skyldighet, sade pastor A., i det han lade af sin natrock och påtog öfverrock och hatt.

— Vi följas nu åt, och jag vill se, hvad som kan göras.

Några minuter senare lemnade pastor A. och mor Anna prestmannens våning.

— Tror pastorn det tjenar någonting till, att anmäla saken för polisen? frågade mor Anna.

— Nej, det skulle ingenting tjena till, ty polisen förmår icke i det fallet uträtta något. Låt oss i stället resa upp till Mosebacke. Jag vill höra mig för på ort och ställe, sedan skola vi se till hvad som kan göras för att återfinna det stackars barnet.

Pastor A. hejdade hastigt en förbiresande åkar-slåde.

— Har ni tid att köra en enkel tur? frågade prestmannen kusken.

— Hvarthän? Till Mosebacke, ljöd svaret, och strax derpå voro pastorn och mor Anna på väg till detta luftiga glädjetempel.

Slådan stannade på Mosebacke torg.

Pastor A. och mor Anna stego ur.

— Nu skola vi nogsamt höra oss för, sade presten, tilläggande: vi få dock icke göra för mycket väsen af oss. Det vore att omintetgöra hvarje räddning.

Prestmannen och diskerskan gingo båda upp i restaurationslokalen.

Överkyparen kom dem till mötes.

Pastor A. gjorde sig här återigen underrättad om hvad som passerat och skakade misstrogen på hufvudet.

— Och det fans då ingen närvarande, när droskan för iväg? frågade han slutligen, mycket betänksamt.

Överkyparen aflägsnade sig för några sekunder, men återvände skyndsamt, medförande den tjänstemande, som förut sagt sig hafva sett en droska stående utanför södra teatern.

— Flickan här, sade upppassaren, såg när enleveringen skedde. Var så artig och fråga henne om hon kan ge några upplysningar.

— Ni var närvarande då den stackars flickan bortröfvades, frågade prestmannen.

— Icke närvarande, ljöd svaret, men nog såg jag åkdonet.

— Och ni kanske möjligen kan påminna er hvad denna droska bar för nummer.

— Det var svårt att se i lyktskenet, svarade flickan, men om jag icke misstager mig, så var det n:o 168.

— Nummer 168, eftersade pastor A. med djup tonvigt.

— Ja, icke annat än jag kan påminna mig.

— Är ni fullkomligt säker på att det var detta nummer? frågade ånyo presten.

— Som jag säger, icke annat än hvad jag kan minnas.

— Tack, det är bra, sade pastor A., vi ha nu ingenting vidare att göra här. Hufvudsaken är att få reda på, från hvilken åkarstation droskan blifvit hemtad.

— Det är nog omöjligt, vid den här tiden på natten, sade öfverkyparen.

— Det är icke omöjligt, min unge vän, svarade pastorn, lef nu väl. Vi måste skynda, för att om möjligt rädda det stackars barnet, innan allt hopp är ute.

Pastor A. och mor Anna lemnade Mosebacke, och togo åter plats i slädan, som väntade derutanför.

Just som pastor A. steg upp i åkdonet, märkte han en mörk skugga, som rörde sig vid knuten af södra teatern.

— Vänta, der fins kanske någon, som möjligen kan ge upplysning, sade prestmannen, i det han åter steg ur åkdonet, och gick rakt fram till den plats, der den nattliga figuren stod.

Denne är ingen obekant för läsaren. Tvärtom

hafva vi vid början af vår berättelse sett samma figur stå utanför slottet, den omtalade balaftonen.

Mannen i fråga var synbarligen betydligt påstruken, ty han vaggade oroligt af och an.

— Förlåt min vän, började prestmannen, har ni vistats länge här på platsen?

— Hur så? sporde figuren.

— Jo, jag menar, om ni möjligen märkte en droska, som för en timma sedan lemnade Mosebacke.

— Jag har sett många droskor jag, ljud svaret, det vet väl herrn sjelf, att de små söta flickorna inte våga sig på att gå hem, efter en Mosebackemaske-rad. Nej då, luften är så kylig, att de nog skulle frysa näsorna af sig.

— Nu är inte fråga om skämt, min hederlige vän.

— Nej, jag förstår.

— Nä, säg mig, har ni möjligen märkt någon åkardroska med nr 168, som for härifrån för icke länge sedan?

— 168, utropade figuren, visst tusan har jag det; det var ju Svarta Petter, som körde. Han bjöd mig på en nitnagel, in på bolaget och den känns ta mej tusan ända ner i stortån än, fast det är tre runda timmar sedan.

— Svarta Petter, eftersade prestmannen.

— Javisst, det är en riktig lustigkurre, ska' jag säga, sade figuren, han väntade på sjelfva satan, och när satan kom, så bar det i väg, som skulle färden gällt Blåkulla. En gammal käring dånade i förskräckelsen. Jag såg det nog, fast inte hör det hit.

— Jo, det hör hit, sade pastor A., ni hörde väl hvart droskan körde?

— Ja visst, till Ålandsgatan på norr.

— Till Ålandsgatan? Hvilket nummer? frågade presten.

— Vet inte ett dugg¹ om den saken, men om errn går till åkaren der nere på Götgatan, så nog går det väl för sig att få reda på den saken, för si droskan var derifrån.

— Tack, min vän, sade presten, och lemnade skuggan en slant för besväret.

Pastor A. tog åter plats i slädan, som inom kort stannade utanför den ifrågavarande åkarestationen på Götgatan.

Prestmannen ingick här för att erhålla nödiga upplysningar.

Mor Anna qvarsatt alltjemt i åkdonet, oroligt blickande efter prestmannen.

— Skall jag återfå mitt barn? var den fråga, som med allt våld trängde sig in och sargade det blödande modershjertat. Vid tanken på att den gode pastorn verkligen skulle förmå rädda Elin, kändes en ljuf lisa i hennes bröst — men ögonblicket derpå återkom det förkrossande tviflet. Mor Anna svepte kläderna tätare omkring sig, ty en isande kall nordan började blåsa och ett yrväder syntes vara i antågande.

Pastor A. hade inkommit på en stor gård, der ett egyptiskt mörker rådde.

Det var med stor möda han kunde få fast i en klocksträng, som hängde der och gnisslade mot muren.

En dof ringning hördes.

En dörr öppnades i närheten och någon utkom på gården.

Prestmannen gick denne till mötes.

— God afton, ni torde ursäktat, att jag stör så här midt i natten, men det är angelägna saker. Vill ni vara god ge mig en upplysning!

— Mycket gerna! Hvarom är fråga? sade åkaren, som sjelf utkommit, för att se hvem den nattlige fridstöraren kunde vara.

— Jo, var god säg mig om droskan n:r 168 hemfåt några resande från Mosebacke i afton.

— Alldeles riktigt, intygade åkaren.

— Har droskan ännu hemkommit? var prestens andra fråga.

— Javisst, just för en halftimme sedan.

— Har körsvennen ännu gått och lagt sig?

— Önskar ni kanske tala vid honom?

— Jag önskade blott veta, hvart han kört den ifrågakörande droskan.

— Till Åle adsgatan på norr, sade åkaren.

— Hvilket nummer?

Åkaren stod fundersam några sekunder, liksom letade han i sitt minne efter stället.

— Vänta ett ögonblick, sade han derpå, jag skall strax lemna er den begärda adressen.

Åkaren gick in, men återkom strax derpå.

— Till huset nummer 11, sade han.

— Jag tackar er, för ert tillmötesgående, farväl, yttrade prestmannen och lemnade gården.

— Så der, min bästa mor Anna, sade pastor A., under det han åter tog plats i slädan, nu kan ni vara lugn för att vi återfinna ert barn, och det redan i afton.

— Goda, goda herr pastor, Gud välsigne honom! snyftade mor Anna i sin varma ylleschal.

— Ni fryser bestämdt, frågade prestmannen, i så fall torde det kanske vara rådligast att vi först skjutsa hem er.

— Nej, nej, jag vill se mitt barn.

— Tro mina ord, sade prestmannen allvarsamt, det rådligaste är att ni beger er hem och der avvaktar utgången.

— Men min oro . . .

— Skall snart lägga sig. Jag beder er att tillåta mig operera på egen hand. Det blir mig då

dubbelt lättare och jag är säkrare om ett godt resultat.

— Jag tror er, herr pastor, och jag rättar mig tåligt efter edra föreskrifter, ty ni är en värdig Herrans tjenare.

— Jag söker vara det, så godt som i min förmåga står, bedyrade prestmannen, och beordrade sedan kusken att köra till Lilla Nygatan.

Det var med stor oro mor Anna lemnade prestmannen på ensam hand, att söka efter den rikedom, hon egde kärast på jorden.

Och ännu oroligare kastade hon sig på sitt läger, när hon åter var uppe i den lilla vindskupan, der hon nu var ålagd att tåligt vänta och modigt hoppas.

Heta tårar sköljde öfver kudden.

Eudast en moder kan gråta och bedja såsom mor Anna nu bad.

Slådan körde i rask fart mot norr.

Vid Ålandsgatan ligger ett mindre gulmåladt tvåvåningshus, som genom sitt förfallna och ruskiga utseende starkt afbryter mot de kringliggande palatslika byggnaderna.

Detta hus är ingalunda obekant för den infödde stockholmaren, ty sedan lång tid tillbaka, ha såväl Venus som Bacchus drifvit sitt trolska spel inom dess murar.

Gardeslöjtnanten, såväl som yngste handelsbokhållaren, kastar säkert en plirande sidoblick mot husets öfra fönsterrad, när han under dagens timmar passerar der förbi.

Hvad som händer, sedan skuggorna fallit på . . . det är mycket det.

En brant vinkeltrappa af nött grästen, leder upp till husets andra våning, som med sina små, me-

ganska snyggt utstyrda gemak, sina halfnakna qvinnor, sin bornerande porter, sin fragande champagne, lockar nattliga vandrare till sig.

Samtliga rummen äro som sagdt, snyggt möblerade, och de kulörta lampor, som alltid användas, gifva liksom en varnande prägel åt det hela.

I afton är det lif och rörelse i lättsinnets parad.

Man skämtar och skrattar, skålar och skrålar och någon brist på klingande mynt eller glas märkes ej.

I ett af rummen voro tre stycken unge män, som ifrigast sysselsatta med att lefva ett lustigt lif, i ett annat åter, var det en ensam Adonis om 60 silfrade värar, förunnadt, att njuta af kärlekens fröjder.

— Hva' ä' dä för s—s dumheter, att inte ta in mer än 4 halfva porter, när det begäres sex, hördes en gäll qvinnostämman skrika i dörren till det rum, som låg närmast trappan.

Hon talade till "bordellmamma", en medelålders dam, som ingalunda torde vara obekant för läsaren.

Det var damen med svarta masken, som kort förut anländt från Mosebacke maskerad

— Hvasa, hväste denna i sin tur, det är betalt 2 kronor, och man köper inte portern för ingenting i våra dar. Först upp med slantar min nådiga, sen kommer Carnegies bästa.

— Pengar, skrattade den nosiga koketten, i det hon viftade med en femma, här fins multum, bokhållaren ifrån Atlas är här i qväll, och det är stil i den karlen, ska jag tala om för frun.

— Tala inte om stiliga karlar, sade bordellmamma, sådana ä' det ondt om, i vår tid.

— Jo, sir du han har pengar, och alla karlar som ha pengar, ä' stiliga.

— Och så är han förlofvad till på köpet.

— Javisst, så mycket kiligare ä' de' att få klappa om honom en smula, när han har en annan i kikaren.

— Hör nu, raska på med portern! hördes en manlig stämma inifrån rummet.

— Annars törsta vi ihjäl, fortsatte en annan som derefter med halfdrucken stämma började gnola:

»Jag vill ha rus, ett glädjerus hvar dag,
och hvarje natt med sköna qvinnor svärma.»

— Ja, iustig leben, hurra! hördes det i korus från rummet, der ungherrarne voro i farten med att "gaska", som det heter på stockholmspråket!

Bordellmamma serverade emellertid det begärda. Just som hon åter utträdde i förstugan, hördes steg i trappan.

Det var pastor A. som anlände.

Han syntes gå med något osäkra steg, detta märkte äfven vår goda värdinna.

— Se der! ha vi ännu en af gossarne, tänkte hon.

— Förlåt, sade pastor A., men får man lof att stiga på?

— Var så artig, min bäste herre.

Bordellmamma såg granskande på honom, liksom hade han varit en transparang.

— Får man porter? frågade presten.

— Mycket gerna, blef svaret.

— Fins här några unga damer?

— Jo, jo men, alldeles färska ska herrn tro, försäkrade föreståndarinnan för inrättningen.

— Godt, jag vill se på dem.

Bordellmamma gjorde vid dessa ord en tyst vink till prestmannen att följa med ännu en trappa upp.

— Jo, jag har en liten sötnos här uppe. Hon

sofver som bäst efter balen på Mosebacke, men hon vaknar nog, och då går det ju an att tala väl vid henne. Men först en sedel i handpengar. Jag ska säga det är en raritet och sannerligen hon går för smörköp.

Prestmannen lemnade en tiokrona i guld.

Bordellmamma öppnade dörren och pastor A. inträdde i ett rum, sparsamt upplyst af en liten bordslampa.

På sängen låg Elin i sin pagedrägt.

I rummet kändes en stark parfymdoft, och den tjocka mattan förtog ljudet af hvarje steg.

Bordellmamma stängde dörren och lemnade pastor A. ensam med den sofvarde flickan.

Presten stod en stund alldeles förstummad, men nalkades derpå sängen.

— Elin, sade han med sakta stämma.

Den unga flickan slog upp ögonen, liksom i en halfslummer.

Presten satte sig nu på sängkanten.

Det var detta barn som han skulle rädda, som han lofvat återföra till modren.

Han såg dessa yppiga former svälla mot kud-darne.

Han såg denna sammetslena hy, under hvilken ungdomsblodet besinningslöst rusade genom ådrorna.

Han såg hur den knoppiga barmen oroligt höjde sig af och an och han kände sig härvid så underlig i sinnet.

Elin tillslöt åter sina ögon, och tycktes åter-sjunka i den dvala, som höll henne fjättrad vid det mjuka lägret.

Presten satt några sekunder alldeles stum, liksom öfverläggande med sig sjelf.

Man såg att en inre strid försiggick inom honom.

Han hade ju lofvat att återföra Elin till mor Anna, detta så snart han funnit den unga flickan.

Nu låg hon ju här och var helt och hållet i hans våld.

Följaktligen skulle det varit hans skyldighet att med alla möjliga medel söka väcka henne, och oförtöfvadt återföra henne till vindskupan vid Lilla Nygatan.

För en sekund var han fast besluten att göra detta, men när hans blick åter föll på den slumrande ungmön, då svigtade detta beslut och han kände sig vara offer för en outhärdlig lidelse.

Han lutade sig ner öfver den sofvande och insöp begärligt den doft, som omgaf henne.

Och ju djupare hans andedrägt var, desto mindre förmådde han att vara herre öfver sig sjelf.

Elin gjorde en lätt rörelse.

— Elin, hviskade prestmannen, det är blott jag, var inte rädd, mitt barn.

Elin slog åter upp sina vackra ögon.

— Pastorn, utropade hon häftigt och sträckte sina välformade armar mot prestmannen.

Hade prestmannen förut i någon mån kunnat kufva sina känsloutbrott, så blef detta honom nu omöjligt.

Han kände dessa mjuka armar vidröra sin hals, och ännu varmare strömmade de balsamiska ångorna af hennes andedrägt honom till mötes.

Allt eldigare lutade han sig mot henne och inom få sekunder brann en het kyss på hennes läppar.

Ljudet af kyssen öfverröstades endast af skrålet från våningen inunder.

I den lilla vindskupan vid Lilla Nygatan, låg mor Anna och väntade på sin dotter.

När hon kom var det för sent . . . för sent.?

Och allt djupare föll Elin.

Men penningar förtjenade hon.

Och som hon nu är rik både på mynt och kärlek, må ingen undra öfver att hon gemenligen kallas Guldsoffan.

— Nå men rödbeningen då? frågar läsaren, hvem var han?

— Jo, helt enkelt en tillfällig "Henrik", en sådan der modern handlangare åt Stockholmsflickorna vid lyktsken.
